

INKERIN

K I R K K O

2/82/2012

Moskovan rovastikunta
kaipaa esirukouksia

Turenkon perhe iloitsee
jumalanpalveluksesta

Pyhässä Mariassa soi
nuorten musiikkifestivaali

Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut

Kork. v. 2:12

Apt. 2:38-39

” Niin Pietari sanoi heille: ”Tehkää parannus ja ottakoon itse kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.”

Kuva: Lasse Kuukauppi

INKERIN KIRKKO

2/82/2012

Lehti on perustettu joulukuussa 1991 suomen- ja venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää uutisia ja tietoa kirkon nykypäivästä suomea puhuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

3 Pääkirjoitus

4 Itärintamalta aina jotain uutta

6 Inkerin kirkon uutisia

10 Kuulumisia seurakunnista

12 Nuorten musiikkifestivaali soi Pyhässä Mariassa

14 Pyhän Marian kirkko 10 vuotta

15 Rovastikunnat tutuiksi Moskovan rovastikunta

16 Pieni kirkko pääkaupungin sydämessä

14 Pyhän Marian kirkko 10 vuotta

17 Lankakerä ja puikot

18 Ksenija ja Roman Turenko iloitsevat jumalanpalveluksesta

20 Jumala antaa sen mitä tarvitaan

21 Seurakunta jolla on unelma

22 Kesän juhlia

23 Kolumni Voitonpäivä

24 Rukousyhteyttä tuhansien kilometrien takaa

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Evankeliumi synnyttää hedelmää

Olen koko elämäni asunut maalla. Istutamme vaimoni kanssa joka vuosi maahan perunoita, porkkanoita, sipuleita ynnä muita vihanneksia. Täytyy sanoa, että se on raskasta työtä, mutta mikä ilo onkaan jo loppukesästä nostaa tuoreita vihanneksia omasta maasta. Kannatti sittenkin tehdä työtä, se tuotti hedelmää.

Seurakuntatyö on myös pelto, johon Herra on kutsunut meitä työmiehiksi. Työtä on paljon ja kenttä laaja. Joskus väsymys yllättää, mutta iloakin on paljon, kun näkee työnsä hedelmää.

Pääsiäisjuhla oli jälleen rohkaisemassa meitä tekemään työtä. Liikkeellä oli paljon nuoria ja lapsia, konfirmaation kautta otettiin juhlallisesti uusia jäseniä seurakuntaan. Itse sain osallistua pääsiäisenä kahteen juhlaan; ensin Keltossa, sitten Pietarissa Pyhässä Mariassa. Molemmissa oli paljon nuorta väkeä. Inkerin kirkon on tehtävä työtä vielä enemmän nuorten ja lasten hyväksi. Jumalan sana on siemen, joka putoaa maahan ja kasvaa siellä uutta elämää - vanha katoaa, katso uutta Herra luo.

Nykyään kaikkialla maailmassa saa kuulla vaikeuksista. Taloudellisesti menee huonosti. Pelätään, etteivät rahat enää riitä. Ihmiset eroavat kirkosta, erityisesti nuoret. Nykymaailma tarjoaa nuorille paljon hauskaa viihdettä.

Kirkko ei pysty kilpailemaan maailman kanssa viihtyvyydessä. Meidän tehtävämme on tehdä evankeliumin sanoma tutuksi lapsille ja nuorille. Evankeliumi itsessään on voima, joka tekee sen, mikä on Jumalalle otollista. Kokemuksemme on, että mitä aikaisemmin lapsille aletaan opettaa Jumalan sanaa, sitä tehokkaam-

min se vaikuttaa.

Olen iloinnut siitä, että Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyössä Jumalan sanan opetus on ensi sijalla. Sen hedelmänä lapset ja nuoret uskovat henkilökohtaisesti Jeesukseen Kristukseen ja viihtyvät kirkossa, leireillä, raamattutunneilla ja muissa tilaisuuksissa.

Kirkon tehtävä on kasvattaa ja kouluttaa lapsi- ja nuorisotyöntekijöitä, jotka itse uskovat Herraan ja pystyvät myös johdattamaan muita uskoon. Hyvät työntekijät ovat rahaa tärkeämpiä. Rahan puutteessa pystyy tekemään työtä, mutta ilman työntekijöitä ei. Kiitos Herralle, meillä on Herran palvelijoita, jotka ilolla ja uskollisesti tekevät työtä, usein pienellä palkalla. Motivaation he saavat uskota Jeesukseen Kristukseen.

Olemme tulleet kirkossamme siihen tulokseen, että meidän on panostettava vapaaehtoisuuteen. Näkymme on, että jokaisessa seurakunnassa olisi joukko vapaaehtoisia papin apuna ja seurakunnan tukena. Että lähetysnäky voimistuisi seurakunnissa. Yleinen pappeus on raamattullinen ajatus, hyvä strategia meille kaikille. Jos se toteutuu, saamme huomata, että rahatkin riittävät paremmin, koska pärjätään vähemmällä.

Kaikki tämä tulee mahdolliseksi, jos me pysymme Jumalan sanassa ja rakkaudessa. Meidän tulee rukoilla hengen hedelmiä. Herra ei jätä meitä, vaan Hän tahtoo siunata.

Aarre Kuukauppi

Anna esiintyi keväällä Inkerin kirkon nuorten musiikkifestivaalissa.

ITÄRINTAMALTA AINA JOTAIN UUTTA

Kanat kattilaan ja katolta alas! Siinä Jokisen perheen lasten resepti lemmikkikanoille, kun ne pantiin laskemaan liukumäkeä vanhan venäläisen saunarakennuksen katolta. Kujeesta on jo useita vuosia, mutta Venäjä on pysynyt Anna Jokiselle (21) seikkailujen ja kokemusten aarreaittana. Lap-suuden leikkikentästä tuli hänelle viime syksynä työkenttä, kun Jumala kutsui hänet palvelemaan Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön toimikuntaan.

Synnyin Orivedellä toukokuussa 1991. Olin neljävuotias, kun vanhempani **Erkki** ja **Leena Jokinen** lähtivät lähetystyöhön Kelttoon, Pietarin lähistöllä sijaitsevaan kylään. Muistan muutosta vain lumisen talvion, kylmän eteisen ja tyhjät, kaivat huoneet uudessa kodissamme. Nopeasti talo täyttyi minun ja sisarusteni Marian, Mikon ja Elinan naurusta, vanhempieni uurastuksesta kieliopintojensa parissa sekä uusien sydämeillisten ystävien vierailuista.

Menin syksyllä venäläiseen päiväkotiin ja aloitin pian pianotunnit paikallisessa musiikkiopistossa. Sormilleen sai, jos oli harjoitellut kehnosti, mutta katkera ei kannata olla; sain uskomattomat pohjat musiikkiopinnoilleni koko elämäkseni. Ehdin myös suorittaa ensimmäisen ja toisen oppivuoteni sikäläisessä koulussa. Sieläkin vallitsi kuri, mutta vain kerran jouduin nurkkaan seisomaan ja silloinkin ihan aiheesta.

Kuri ei tarkoittanut kovuutta tai tunteettomuutta. Edelleen

muistelen lämpimästi ja kaivaten ensimmäistä luokanopettajaani **Valentina Vasiljevnaa**, joka oli aina valmis lohduttamaan, jos pienelle suomalaistytölle iski koti-ikävä.

Kävin sisarusteni kanssa pyhäkoulua Kelton kirkossa, joka oli naapurissa piha-aidan toisella puolen. Pyhäkoulusta mieleeni ovat jääneet päällimmäisinä leikkilaulut, jotka kulkevat leireillä mukana edelleen.

Uusi yhteys Venäjälle

Kun muutimme takaisin Suomeen, en ollut juurikaan yhteydessä Inkerin kirkkoon. Perheen kanssa matkustelimme silloin tällöin Venäjälle tapaamaan ystäviämme ja nuuskimaan vanhoja kotinurkkia. Suomessa kävin suomalais-venäläistä koulua, joten venäjänkielen taitoni säilyi.

Minulta on joskus kysytty, alanko minäkin tehdä isompana

lähetystyötä Venäjällä, niin kuin vanhempani. Mietin, että Venäjä on kyllä kiva paikka, mutta tuskinpa sentään lähten sinne lähetystyöhön.

Oli kulunut kymmenisen vuotta perheemme Suomeen paluusta, kun kesällä 2009 päädyin Kelttoon rippileirille isoseksi. Siitä lähtien on kaikki tapahtunut askel askeleelta odottamattomina kutsumuksen aaltoina, joihin en ollut varautunut.

Tutustuin isosena ollessani uusiin ihmisiin ja kaiken kaikkiaan leiri oli minulle järisyttävä kokemus. Päässäni pyöri. Mitä olin tehnyt ansaitakseni sen huomion ja rakkauden, jota minua kohtaan osoitettiin? Se oli kuin Jumalan armon konkretisoitumaa, ansaitsematonta rakkautta osakseni. Miten minulle annettiin sellaista vastuuta? Miksi minuun luotettiin niin paljon?

Leima sydämeen

Leirin jälkeen minuun pidettiin yhteyttä ja kutsuttiin erilaisiin tapahtumiin. Kesällä 2010 olin mukana ensi kertaa järjestetyssä KSP -nuorisoprojektissa (Kaikkien Seurakuntien Palvelu), jonka takana oli näky evankelioimisaktioista ympäri Venäjän. Melkein koko kesäni vierähti Venäjällä erilaisilla leireillä.

Minulle ehdotettiin Inkerin kirkon nuorisotyönohjaajien koulutukseen osallistumista ja löysinkin itseni kurssin ensimmäiseltä opintoviikolta saman vuoden syksyllä, vaikka olin juuri aloittanut Suomessa opinnot. Opiskelen toista vuotta Helsingin yliopistossa pääaineenani venäjän kieli ja kirjallisuus, sivuainevalintoina markkinointi ja tulkkaus. Sukkuloiminen kahden opiskelupaikan välillä toi lisäjärjestelyjä, mutta myös virkistävää vaihtelua.

Kesä 2011 oli uusi taitekohta. Minua kysyttiin työntekijäksi Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön toimikuntaan. Lupasin miettiä ja rukoilla asiaa, vaikka heti ehdotuksen kuullessani oli kuin sydä-

meeni olisi painettu leima: Tarjous hyväksytty. Minua hämmensi moni asia; olen niin nuori, kokematon ja opinnotkin ovat kesken Suomessa. Silti kaiken ajatustulvan keskellä oli vain yksi selkeä ajatus: En voi kieltäytyä.

Työni aloitin syksyllä 2011. Olin myös pyrkinyt aineenopettajakoulutukseen, mutta lykkäsin pedagogisten opintojen aloittamista, jotta ehtisin keskittyä uusiin tehtäviini toimikunnassa. Herran järjestämät aikataulut ovat aina parhaat!

Kaksi rakasta maata

Teen tällä hetkellä sitä, mikä on kutsumukseni. Kun työnantajana on Jumala, voi olla luottavainen mielin. Toivon, että jatkossakin voisin kokea samanlaista siunattua mielenrauhaa. Uskon, että raha-asiatkin järjestyvät, jos on Herran tahto, että jatkan työtäni itärintamalla. Se on seikkailujen kenttä ja kokemusten aarreaitta, josta olen valtavalla kiitollisuudella ammentanut jatkuvasti jotakin uutta elämään.

Kaipausta on krooninen sairaus tässä tehtävässä: kaksi rakasta maata, tärkeitä ihmisiä rajan molemmin puolin. Mutta jälleennäkeminen on aina yhtä riemullista. Sen vuoksi kannattaa vähän ikävöidäkin.

Missä olenkin, minne menenkin, sen sinä tiedät, jo kaukaa sinä näet aikeeni (Ps. 139:2).

Teksti: Anna Jokinen

Nuorten leirille Kelttoon osallistui tammikuussa koko Annan perhe poikaystävineen.

- Vasen yläkuva: Nuorisotyöntekijäkärssi päättyi vuoden alussa.

Kuvat: Annan arkistot, Sima Tshernyshova, Kristiina Paananen

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

16.03.2012

- Hyväksytään **Mihail Savikinin** valinta Kupanitsan kirkkoherraksi kahdeksi vuodeksi.
- **Boris Bogdanov** siunataan katekeetaksi Muurmanskin seurakuntaan.
- **Vladimir Jakushov** vihittään diakoniksi Revdan seurakuntaan (Murmansk).
- Saatettiin tiedoksi Lugan Pyhän Maria Magdaleenan seurakunnan ja Janakkalan seurakunnan välinen ystävyysseurakuntasopimus.

Onnea ja siunausta!

Maria Skipperille ja hänen miehelleen **Sergei Ivvoselle** syntyi 14.11.2011 poikavauva **Daniel**. Maria työskentelee Inkerin kirkon talouspäällikkönä.

Dikonille lahjoitus

Suomen Liikemiesten Lähetysliitto Sry:n puheenjohtaja **Vesa Viitanie-mi** ja toiminnanjohtaja **Erkki Haarala** luovuttivat Inkerin kirkolle 10 000 euron ”lahjashekin” käytettäväksi Viipurissa sijaitsevan Dikonin lasten turvakodin ja Viipurin lapsi- ja nuorisotyön hyväksi. Lahjan otti vastaan 13.3. Pietarissa piispa **Aarre Kuukauppi**. Vieraat tutustuivat myös Viipurissa Dikonin nykyisiin tiloihin ja toimintaan.

Lahjasumman ovat lahjoittaneet 50 osuuspankkia OP-Pohjola -pankkiryhmästä lähinnä Lounais-Suomen alueelta sekä OP-ryhmän keskushallinto, kertoo pankinjohtajana toimiva Vesa Viitanie-mi. Puolet summasta on kerätty Liikemiesten Lähetysliittoon kuuluvilta yrityksiltä ja yksityisiltä henkilöiltä.

Suomen Liikemiesten Lähetysliitto pohtii Dikonin tukemista myös jatkossa. Se haluaa tukea konkreettisia projekteja lähialueilla, siellä missä apua tarvitaan.

Tapaamisessa Haarala ja Viitanie-mi esittivät haasteen Inkerin kirkolle ystävällismielisestä jääkiekko-ottelusta Pietarissa. Piispa Kuukauppi otti haasteen vastaan ja lupasi, että jääkiekkoporukka löytyy Inkerin kirkosta. Ottelu tullaan pelaamaan ensi syksynä.

Tuulikki Vilhunen

Yhteistyön uudet askeleet

Inkerin kirkon kanssa yhteistyössä toimivat suomalaiset järjestöt ovat kokoontuneet 1990-luvun alusta lähtien säännöllisesti pohtimaan yhteisiä toimintatapoja suomalaisvetoisesti. 23.3.2012 neuvotteluja isännöi ensimmäistä kertaa Inkerin kirkko. Rytylässä järjestetyssä tilaisuudessa oli läsnä edustajia lähes kahdestakymmenestä suomalaisesta järjestöstä.

Suomalaiset toivat varsin vahvasti esiin sen, että halua Inkerin kirkon tukemiseen on yhä. Erityistä kiitosta sai kirkon vireä lapsi- ja nuorisotyö. Piispa **Aarre Kuukaupin** puheenvuorossa painottui kirkon oma lähetystyö. Inkerin kirkon puolelta iloittiin siitä, että yhteistyökumppanit tukevat kirkon omaa päätoimintaansa ja ovat valmiita pohtimaan omien työtapojensa uudistamista muuttuvassa kirkossa.

Inkerin kirkossa panostetaan tällä hetkellä toimikuntien kehittämiseen, sillä ne tukevat seurakuntien työtä ja palvelevat kirkon kasvua, kertoi rovastikuntakoordinaattori **Jukka Paananen**. Hän vakuutti, että kaikille halukkaille suomalaisille järjestöille löytyy tapa tehdä yhteistyötä Inkerin kirkon kanssa. Joskus paikallisseurakuntien ongelmia yritetään hoitaa Suomesta käsin, mutta ne tulisi jättää Inkerin kirkon ratkaistaviksi, opasti Paananen.

Yhteistyön sujumiseksi todettiin kaikkien tarvitsevan tiedotusta ja työn koordinointia. Ensi sijaisia informaatiokanavia ovat Inkerin kirkon verkkosivut ja lehti. Työn alla on myös suomalaisille suunnattu ”ajokortti”, johon kootaan konkreettisia neuvoja, miten toimia Inkerin kirkossa ja Venäjällä. Seuraava yhteistyökumppaneiden neuvottelu järjestetään ensi vuoden keväällä.

Kristiina Paananen

**Inkerin kirkon
tuoreimmat uutiset**

www.inkerkirkko.fi
www.elci.ru

Siperian paimenet koontuivat maaliskuussa Novosibirskiin.

Läskelän uusi kirkko tarjosi viihtyisät tilat Karjalan pappien kokoukselle.

Rovastikunnissa etsittiin yhteistä säveltä ja punaista lankaa

Kevätkaudella monessa Inkerin kirkon rovastikunnassa pidettiin työntekijöiden kokouksia, joissa paimenet valitsivat edustajansa kirkolliskokoukseen. Toisena yhteisenä aiheena työntekijät pohtivat vapaaehtoistyön merkitystä seurakuntien ja Inkerin kirkon lähetystyössä. Aiheesta alusti lähetystyön toimikunnan puheenjohtaja **Ivan Laptev**, joka korosti pappien yhteistyön merkitystä.

Pietarin rovastikunnan työntekijät tapasivat toisensa 24.2. Pyhän Mikaelin kirkossa ja Länsi-Inkerin työntekijät Kingiseppissä, Jaaman seurakunnassa 17.3.

Siperian rovastikunnan joka vuotinen paimenten kokous pidettiin Novosibirskissä 5.-9.3. Opetuksesta vastasivat Siperian lääninrovasti **Juha Saari** ja päätoimittaja, TM **Leif Nummela** Suomesta. Nummelan kirja Raamatun punainen lanka on käännetty venäjäksi ja painettu Pietarissa viime syksynä.

Karjalan rovastikunnan pappien kokouksessa Läskelässä puhuttiin 13.-14.3. talouteen liittyvistä aiheista ja seurakuntien kasvusta. Moskovan rovastikunnan työntekijät olivat koolla Moskovan Pyhän Kolminaisuuden kirkossa 7.-8.5. Päivien teemoja olivat tiedotus, seurakuntien toiminnasta raportointi sekä suomalaisten kanssa tehtävän yhteistyön ilot ja karikot.

Maantieteellisesti laajan kirkon työntekijöiden tapaamiset rovastikunnittain tulevat olemaan tulevaisuudessa entistä tärkeämpiä keskinäisen yhteyden ja yhteisen hengellisen näyn vahvistamisessa.

Kristiina Paananen

Länsi-Inkerin työntekijöiden tapaamista isännöi Jaaman seurakunta Kingiseppissä.

Pastori Ivan Laptev rohkaisee pappeja antamaan vastuuta vapaaehtoisille.

*Kuvat:
Julia Korobova,
Kristiina Paananen*

Moskovan rovastikunnan työntekijät kävivät vilkasta keskustelua Pyhän Kolminaisuuden kirkossa Moskovassa.

Inkerin kirkon piispa vieraili Saksassa

Saksan Erlangenissa käytiin Inkerin kirkon ja Martin-Luther-Bund'n välisiä yhteistyöneuvotteluja 19.-22.4. Piispa **Aarre Kuukauppi** ja pääsihteeri, tohtori **Rainer Stahl**

keskustelivat kuluvan vuoden yhteisistä projekteista, joita ovat uuden virsikirjan painaminen sekä auton hankkiminen Inkerin kirkon lähetys- ja nuorisotyölle Kelttoon. Lisäksi piispa Kuukauppi esitteli Inkerin kirkon uusimpia kehityslinjoja, erityisesti diakonia- ja lähetystyötä.

Martin-Luther-Bund tekee yhteis-

Piispa ja rouva Kuukauppi tutustuivat Saksassa Nürnbergin tuokiokirkkoon Martin-Luther-Bund'n pääsihteeri, tohtori Rainer Stahlin (oik.) kanssa. Kuva Merja Kramsu

työtä Luterilaisen maailmanliiton jäsenkirkkojen kanssa muun muassa taloudellisen tuen ja opiskelijavaihtojen muodossa.

K.P.

Vremja tserkvi – TV-ohjelma päättyy

Baltian ja Venäjän luterilaisuudesta kertova Vremja tserkvi -Kirkon aika -TV-ohjelmasarjan viimeinen jakso nähdään TV7-kanavalla 14.6.2012 klo 20:10.

Ohjelman tuottaja ja kuvaaja, lähetystyöntekijä **Kai Lappalainen** on tehnyt parin vuoden aikana kaikkiaan 37 jaksoa, joista ensimmäinen nähtiin 2.9.2010. Ohjelmasta on tullut runsaasti positiivista palautetta ja monia juttuvinkkejä, kertoo Lappalainen.

Kaikki televisiossa nähdyt jaksot jäävät arkistoon ja niitä on mahdollista katsoa myöhemminkin ohjelman omien kotisivujen kautta osoitteesta www.evlut.net

KP

Inkerin kirkon mediatyöstä kertoivat Idäntöyrypäivillä Maria Savitskaja (vas.), Olga Belan ja Oksana Dyba. Kuva Kristiina Paananen

Monikasvoinen ”Karjalan sielu” -festivaali

Neljäs tunnustustenvälinen hengellisen musiikin festivaali ”Karjalan sielu” oli tänä vuonna kolmipäiväinen ja konsertteja pidettiin eri paikoissa Petroskoissa. Ensimmäinen päivä oli omistettu akateemisten ja ortodoksisten ryhmien esiintymisille, toinen päivä kansanmusiikkia ja etnistä musiikkia edustaville ryhmille.

Festivaali päättyi 19. huhtikuuta Petroskoin luterilaisen Pyhän Hengen seurakunnan kirkossa. Osallistujat esittelivät erilaisia koti- ja ulkomaisen musiikin tyylilajeja. Pääosa ohjelmasta oli varattu hengelliselle musiikille. Lisäksi kuultiin myös kansanlauluja.

Päätöskonsertissa esiintyivät Petroskoin kaupungin edustajina akateemisen kansanmusiikkikuoro, Evan kelisen uskon kristittyjen kuoro, Roomalais-katolisen kirkon ja Seitsemannen päivän adventistien kuorot, helluntaiseurakunnan veljeskuoro sekä lauluryhmä ”Lyyra” Kontupohjasta. Inkerin kirkkoa edustivat isäntä seurakunnan lauluryhmä ja Terve-kuoro Kontupohjasta. Kelton seurakunnan kuoron esityksestä juhla sai arvokkaan päätösoinnun.

Perinteeksi muodostunut festivaali on koko kansan yhteinen roponen Karjalan kansojen välisen yhteyden ja tunnustustenvälisen rauhan luomiseen.

- Yhteiskunnallisten ja uskonnollisten järjestöjen aktiivinen osallistuminen yhteisiin tilaisuuksiin edistää hengellisten ja moraalisten arvojen muodostumista, totesi Karjalan tasavallan edustaja **Andrei Manin**.

Teksti: Oksana Dyba

Suomennos: Anitta Lepomaa

Lähetystyö on viestijuoksu

Idäntöyrypäivillä Ryttylän Kansanlähetysopistossa kuultiin 23.-25.3. lähetystyön terveisiä Bulgariasta, Moldovasta, Virosta ja Venäjältä.

Pastori **Vesa Pöyhkäri** vertasi lähetystyötä osuvasti viestijuoksuun:

- Lähetystyössä on tästä kyse uusilla kentillä ja alueilla. Me annamme viestikapulan eteenpäin, mutta sitä ei heitetä, vaan annetaan, ja hetken aikaa kumpikin pitää kiinni. Joskus hetki on pitempi, joskus lyhyempi. Jumala tietää kussakin tilanteessa, minkä pituinen se tulee olla. Evankeliumi on kapula ja ensimmäinen juoksija Kristus. Hän itse teki kapulan, evankeliumin kapulan, jossa on voima, Pöyhkäri kuvaili.

Esko Mäki-Soini kertoi, että

Pentti Heinilän vuonna 1995 julkaistu kirja Erittäin salainen on käännetty venäjäksi. Toive siitä tuli Venäjältä: monella venäläisellä nuorella kristityllä ei ole tänä päivänä mitään tietoa siitä, kuinka vaikeaa vainojen aikaan oli saada oma Raamattu.

Inkerin kirkon mediatyön tilannetta valotti viestintäjohtaja **Oksana Dyba**. Nuorten Vybor -lehteä esittelivät toimittajat **Maria Savitskaja** sekä **Olga Belan**. Inkerin Kirkko -lehden toimittaja **Kristiina Paananen** haastoi paikalla olleet hankkimaan lehdelle uusia tilaajia.

Kristiina Paananen

Vanhainkotien työntekijät kurssilla

Kelton Teologinen Instituutti järjestää neljä seminaaria Inkerin kirkon vanhainkotien työntekijöille. Ensimmäinen niistä pidettiin Instituutissa 20.4. Kurssille osallistui kaksikymmentä työntekijää.

Korkeatasoiset luennot käsittelivät terveydenhoidon turvallisuutta ja vanhuutta koskevaa psykologiaa.

Luennoitsijoina toimivat pietarilaisen Botkinin sairaalan ammattilaiset ja Pietarin yliopiston lääketieteellisen osaston opettajat. Inkerin kirkon diakoni **Dmitrij Galahov** piti raamatututunnin aiheesta ”Apua läheiselle”.

Seminaarien tavoitteena on kehittää vanhainkodeissa työskentelevien ammattitaitoa sekä auttaa sielunhoidon kysymyksissä. Seuraava seminaari pidetään Kikkerin palvelutalossa.

Oksana Dyba

Tatjana Soo oli tyytyväinen rippikoulun antiin.

Inkerin kirkossa on jo monta vuotta ollut tapana järjestää konfirmaatiojuhla pääsiäisenä. Tänä vuonna, 8. huhtikuuta, Pyhän Marian kirkossa oli 26 konfirmoitavaa, iältään 21-70 -vuotiaita. Kaikki ovat Pietarin ja lähialueen asukkaita. Ennen jumalanpalvelusta kastettiin kaksi henkilöä.

Rippikouluopetus kestää kuusi kuukautta. Rippikoulua vetänyt pastori **Mihail Ivanov** kertoo, että viime vuoteen verrattuna uutta oli tapaamiset venäläisen ortodoksisen ja katolisen kirkon edustajien kanssa. Rippikoululaisilla oli mahdollisuus tehdä kysymyksiä ja saada todellinen kuva muista kirkoista.

- Tämä oli merkittävää, koska se vahvistaa Inkerin kirkon ystävyyttä muiden kirkkojen kesken, toteaa Mihail Ivanov.

Tatjana Soo (21) oli yksi konfirmoitavista.

- Valitettavasti lapsuudessani kukaan

Suuri konfirmaatiojuhla Pyhän Marian kirkossa

ei kertonut kristillisistä arvoista, ja minulla oli vääristyneitä näkemyksiä mm. avioliitosta ja miesten ja naisten välisestä suhteista. Rippikouluopetuksessa kristilliset arvot vahvistuivat ja lisäksi sain mahdollisuuden keskustella muiden konfirmoitavien kanssa mieltä askarruttavista asioista, iloitsee Tatjana.

- Mihail-pastorimme vakuutti meille lujasti, että kymmentä käskyä pi-

tää noudattaa tavallisessa elämässä ja syntiä vastaan on pakko taistella koko elämä. Nämä sanat antoivat minulle voimaa rippikoulun jälkeiseen uuteen elämään, jonka tavoitteena on Kristuksen seuraaminen ja valmistautuminen tapaamiseen Hänen kanssaan.

Teksti: Antonina Antipova

Kuvat: Tuulikki Vilhunen

Uusia jäseniä Karjalan seurakuntaan

Pääsiäisen aikaan pastorit **Andrei Savolainen** ja **Andrei Tuhkanen** tekivät lähetysmatkan pohjoiseen Karjalaan. Kalevalassa ja kahdessa kappeliseurakunnassa kastettiin kaksi aikuista ja konfirmoitiin yhteensä yhdeksän henkilöä.

Mujejärven seurakunnassa kastettiin kaksi seurakuntalaista. Neljä henkilöä konfirmoitiin ja otettiin seurakunnan täysivaltaisiksi jäseniksi.

Tsalnassa oli 13.5. konfirmaatio, jonka toimitti diakoni **Anton Rudoi**.

Oksana Dyba

Karjala mukaan EU-projektiin

Kostamuksessa ja Mujejärvellä pohdittiin 24. huhtikuuta osallistumista EU-projektiin vuosina 2013-2014. Projekti kohdistuu lapsiin ja nuoriin. Se sisältää kysymyksiä metsien suojelusta, terveiden elämäntapojen vahvistamisesta ja yhteiskunnan terveestä kehityksestä. Projektissa huomioidaan Mujejärven seurakuntatalon peruskorjaus sekä lastenkodin väliaikainen paikka.

Läsnä oli paikallisia viranomaisia sekä luterilaisista seurakunnista kirkkohera **Andrei Savolainen** ja pastori **Andrei Tuhkanen**. Suomesta olivat Kuhmon kirkkoherra **Timo Suutari** sekä raken-

nusalan ammattilainen **Aarne Poutanen**. Kuhmo on Kostamuksen, Mujejärven ja Kalevalan ystävyysseurakunta.

Kostamuksen kaupunginjohtaja **Vladimir Vladimirov** lupasi vaikuttaa projektiin edistämiseen. Tapaamisessa saatiin tehtyä alustava sopimus tilan osoittamisesta projektiluontoisten tapahtumien pitämiseen. Lähiaikoina tullaan pohtimaan pysyvän tilan myöntämistä seurakunnalle.

Andrei Savolainen

Vanha Raamattu palasi kotiinsa Inkerin kirkkoon

Lehtori Mirjam Jokiranta luovutti piispa Kuukaupille Hietamäen seurakunnan vanhan Raamatun vuodelta 1642. Arvokasta kirjaa pitelee Jokirannan veli, kansanedustaja Pietari Jääskeläinen.

Toukokuun 13. päivänä Luumäellä vietettiin Kelton kirkon 20-vuotisjuhlaa. Piispa **Aarre Kuukauppi** saarnasi jumalanpalveluksessa, jonka jälkeen oli lähetysjuhla seurakuntatalolla. Kelton kirkkokuoro toi raikkaan tervehdyksen korkeatasoisilla musiikkiesityksillään sekä jumalanpalvelukseen että päiväjuhlaan.

Lehtori **Mirjam Jokiranta** luovutti Inkerin kirkolle arvokkaan, Hietamäen seurakunnalle kuuluneen vuonna 1642 painetun Raamatun ja kertoi sen tarinan.

- Ensimmäinen suomenkielinen koko Raamattu painettiin Tukholmassa vuonna 1642. Painos oli 1200 kappaletta. Niistä 800 toimitettiin Suomeen. Ruotsiin jäi 400, joista 40 lähetettiin Inkerinmaalle ja 30 Lappiin, Viroon, Liivinmaalle, Saksaan ja Hollantiin. Kirjat olivat Ruotsin kuningatar Kristiinan lahja seurakunnille.

Keltossa syntynyt **Juhani Jääskeläinen** toimi sotilaspappina saksalaisten valtaamalla Inkerinmaalla vuosina 1942-43. Hän haki Raamatun Hietämäeltä "ahtaassa reessä" ja vei sen Narvaan. Sieltä väes-

tönsiirronjohtaja, professori **Pentti Kaitera** kuljetti kirjan Helsinkiin Kansallis-Osake-Pankin holviin, josta Jääskeläisen oli määrä hakea se "sitten kun Hietamäen seurakunta perustetaan".

- Kun näköpiirissä ei ollut, että Hietamäen seurakunta olisi voitu perustaa, on todennäköistä, että Juhani Jääskeläinen haki Raamatun "kuittia vastaan." Näin se kulkeutui Luumäen kirkkoherran pappilaan, jossa sitä säilytettiin komerossa ruskeaan paperiin käärittynä. Muistan, kuinka sitä näytettiin piispa **Martti Simojolle** piispantarkastuksen yhteydessä, muisteli Jokiranta, joka on Juhani Jääskeläisen tytär.

Jokiranta sai Raamatun 40-vuotislahjaksi vuonna 1984.

- Tänä Raamattu pääsee takaisin kotiinsa Inkerin kirkkoon, kuljettajana tällä kertaa piispa Aarre Kuukauppi. Eikä reki ole enää ahdas, päätti Jokiranta esityksensä.

Teksti: Jaakko Mäkeläinen

Kuva: Juhani Partanen

Natalja Kon

Pyhäkoulunopettaja Rzevin seurakunta, Moskovan rovastikunta

Miten aloit tehdä vapaaehtoistyötä seurakunnassa?

- Olen auttanut kirkossa noin kolme vuotta. Jumala on antanut halun palvella mielellään, vapaasta tahdosta. Toivon, että kristityt eivät olisi kristittyjä vain nimellisesti, vaan lukisivat Pyhää Sanaa, ka-tuisivat syntejään ja tulisivat Jumalan luo.

Mitä haluaisit sanoa Inkerin Kirkko-lehden lukijoille?

- Toivoisin, että Inkerin Kirkko -lehti päätyisi myös sellaisten lukijoiden käsiin, jotka eivät vielä ole löytäneet paikkaansa kirkosta. Heille erityisesti haluaisin sanoa, että ainoa toivomme ja turvamme on Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa. On parempi, jos emme odota ongelmia, vaan että tulimme kirkkoon jo ennen niitä, sillä monilta vaikeuksilta voi elämässä säästyä, kun elää Jeesuksen kanssa.

Erja Katainen

Rakkaus, elämä ja luterilaisuus soivat nuorten musiikkifestivaalissa

Pietarin Pyhän Marian kirkko täyttyi 8.3.2012 nuorten hengellisen musiikin ystäväistä. Esiintyjät olivat saapuneet Inkerin kirkon eri seurakunnista. Musiikin tekemisestä ja esittämisestä heillä oli erilaisia ajatuksia, mutta yhteistä kaikille oli se, että innoituksen tärkein lähde on Jumala. Tapahtuma oli saanut nimekseen ”Lfest” ja se oli ensimmäinen nuorten hengellisen musiikin festivaali Inkerin kirkossa.

Festivaalin avasi Inkerin kirkon piispa **Aarre Kuukauppi**, joka luki apostoli Paavalin sanat: *Älkää juopuko viinistä, sillä siitä seuraa rietas meno, vaan antakaa Hengen täyttää itsenne. Veisatkaa yhdessä psalmeja, soittakaa ja laulakaa täydestä sydäimestä Herralle ja kiittäkää aina ja kaikesta Jumalaa, Isää, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Alistukaa toistenne tahtoon, Kristusta totellen.* (Ef. 5:18-21)

Konsertin ensimmäisessä osassa esiintyivät Kelton ja Muurmanskin seurakuntien nuorten ryhmät. Muurmanskilainen **Olesja Ivarovskaja** kumppaneineen omisti yhden esittämistään lauluista Teologisen Instituutin entisen dekaanin muistolle. Viipurissa asunut **Ilja Uglovskij** kuoli 5.3.2012 auto-onnettomuudessa. Surmansa saivat myös mukana olleet kaikki perheenjäsenet; vaimo ja kaksi pientä lasta.

Sooloesityksissä kuultiin **Natalija Shirjajevaa** (Kazan), **Anna Jokista** (Helsinki) ja **Antonina Matvijtshukia** (Keltto). Festivaalin ainoaa kuoroa - vii-

purilaista People of Gospel’ a - johti **Viktorija Shutova**.

Väliajan jälkeen esiintyivät Band of Duk (lapsi- ja nuorisotyön toimikunnan muodostama ryhmä, joka säestää lasten ja nuorten leireillä), laulu- ja soitinyhtye Ylistys Aunuksen seurakunnasta sekä Heartline, joka on Inkerin kirkon nuorten yhtye. Monet esiintyjät ilahduttivat vieraita taitavien esiintymisensä lisäksi sillä, että laulujen sävelet ja sanat olivat omaa tuotantoa.

- Inkerin kirkko on rikas kirkko! Meillä on näin paljon erilaisia lahjoja keskuudessamme, iloitsi lapsi- ja nuorisotyön toimikunnan johtaja **Veronika Shutova** omassa tervehdyksessään.

Pyhän Marian seurakunnan nuorisotyöntekijä **Stepan Petrov** oli yksi tapahtuman järjestäjistä sekä esiintyjistä. Hän kertoi, että tämäntyyppinen festivaali on ollut hänen pitkäaikainen ja suuri haaveensa.

- Festivaalin nimi ”Lfest” juontaa juurensa englanninkielisistä sanoista love, life ja lutheran eli rakkaus, elämä ja luterilainen. Se tarkoittaa, että olemme

Nuorten yhtye Heartline, solistinaan Stepan Petrov.

rakkaudessa eläviä luterilaisia, selvensi Stepan.

Festivaalin tauolla oli mahdollisuus osallistua luterilaisen musiikin alkulähteitä käsittelevään luentoon. Uralin ro-vastikuntakoulun johtaja, musiikkitieteilijä **Dina Korepanova** kertoi kuulijoille, miten musiikilla on luterilaisessa jumalanpalveluksessa ollut aina valtava merkitys. Sen kehitys puhkesi kukkaan maailmankuulun säveltäjän Johann Sebastian Bachin tuotannossa.

Pitäisikö nykymusiikkia kuulla kirkon seinien sisäpuolella, vai onko siellä tilaa vain klassiselle tyylille?

- Martti Luther sanoi, että musiikin tehtävä on tuoda ihmisiä Jumalan luo. Siksi sen pitää olla heille ymmärrettävää. Aika ja maut muuttuvat. Unohtamatta rikkaita historiaa, nuorilla sukupolvilla on oikeus kehittää musiikkia ja tuoda siihen oma antinsa, Korepanova totesi.

Teksti: *Valerija Aleksandrova/ KP*

Suomennos: *Anu Saari*

Kuvat: *Kristiina Paananen*

Band of Duk, Antonina Matvijtshuk (vas.) ja Sima Tshernysheva.

People of Gospel

Piispa Kuukauppi avasi festivaalin.

Laulu- ja soitinyhtye Ylistys Aunuksen seurakunnasta.

Pyhän Marian kirkon vihkiäisistä kymmenen vuotta

Bolshaja Konjushennajalla eli Suurella tallikadulla Pietarissa vihittiin joulukuussa 1805 arkkitehti Paulsonin suunnittelema Pyhän Marian kirkko. Lähes kaksisataa vuotta myöhemmin, helluntaina 2002, kirkko vihittiin uudelleen seurakunnan käyttöön. Vihkimisten välissä kirkko oli kokenut kukoistuksen ajan, vainojen vuosikymmenet sekä vapautumisen ihmeen.

Tänään kirkon penkkejä kuluttaa aktiivinen seurakunta, josta huomattava määrä on nuoria ja nuoria perheitä.

Pyhän Marian kirkko sai nimensä leskikeisarinna Maria Feodorovnan mukaan vuonna 1805.

Myrskyisät vuodet

Pyhän Marian seurakunnan kukoistus päättyi vallankumoukseen vuonna 1917 ja se menetti koko huomattavan omaisuutensa valtiolle. Vainot riitivät seurakunnalta lopulta paimenetkin. Viimeisenä joutui lähtemään rovasti **Laurikkala** vuonna 1937. Kirkko suljettiin 1938 ja siitä tehtiin asuntola. Sodan jälkeen rakennus toimi luontotalona.

Perestroikan mainingeissa 1990 Pyhän Marian seurakunta perustettiin uudelleen. Ensimmäiset jumalanpalvelukset pidettiin ulkona kirkon portailla. Vähitellen seurakunta sai kirkosta osia itselleen. Kokonaan se palautettiin 1995.

Kirkon kunto oli päässyt pahasti rapistumaan. Asiantuntijatehtävissä Inkerin kirkossa työskennellyt rovasti **Kosti Laitinen** otti hoitaakseen seurakunnan kirkkoherran tehtävät restauroinnin ajaksi. Hän kirjoitti 1996 Suomen kirkon ulkoasiain osastoon ja pyysi apua.

- Huoleeni reagoitiin ja restaurointihanke lähti liikkeelle. Kirkon Ulkomaanavun projektisihteeri **Aarno Lahtinen** teki suurtyön kerätessään varat usealta taholta. Peruskorjaus alkoi vuonna 1999. Haaste oli iso kaikille osapuolille. Itselleni projektin toteutuminen oli erittäin mieluisa asia, Laitinen muistelee.

Piispa **Aarre Kuukauppi** avustaji-

neen vihki Pyhän Marian kirkon uudelleen 19.5.2002. Juhlassa olivat läsnä mm. Suomen tasavallan presidentti **Tarja Halonen** ja Pietarin kuvernööri **Vladimir Jakovlev**.

Elävä ja aktiivinen seurakunta

Vuonna 2002 Pyhän Marian kirkosta tuli kirkolliskokouksen päätöksellä tuomio-kirkkoa vastaava piispankirkko. Kirkkoherrana toimii piispa Aarre Kuukauppi, pastoreina työskentelevät **Mihail Ivanov** ja **Aleksei Uimanen**.

Sunnuntaisin pidetään erilliset jumalanpalvelukset suomeksi ja venäjäksi. Seurakunnalla on aktiivista ja monipuolista toimintaa kaiken ikäisille. Rippikoulutyön kautta seurakuntaan on tullut viime vuosina paljon uusia jäseniä.

Restauroinnin yhteydessä vuonna 2000 peruskiveen muurattiin peruskirja, jossa lukee: ”Rukouksemme on, että tämä pyhäkkö saisi palvella Herran huoneena tuleville sukupolville.” Kiittäen saamme jatkaa samaa rukousta.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

Lähde: Todistuksena toivosta, toim. Aarno Lahtinen, Tampere 2005

Moskovan rovastikunta

Moskovan rovastikunnan seurakunnat kaipaavat esirukoustukea

Moskovan rovastikunta muodostettiin kirkolliskokouksen päätöksellä vuonna 2006 jakamalla venäjänkielinen rovastikunta Moskovan ja Volgan rovastikuntiin. Inkerin kirkon kansallisuusraja pyyhittiin pois ja seurakunnat jaettiin alueiden mukaan.

Jokainen rovastikuntamme seurakunta on omalla tavallaan ainutlaatuinen. Velikie Lukin kaupungin seurakunnassa **Vladimir** ja **Jelena Maslakovin** perhe tekee työtä kuuromykkien parissa. Rzhevissä tehtiin pitkään työtä vankien parissa ja esikoislestadiolaisten tuen avulla on syntynyt hyvä perinne järjestää perheleiri koko rovastikunnalle.

Moskovan Pyhän Kolminaisuuden seurakunnassa on diakonissa **Nina Jurtajevan** johdolla tehty paljon diakonia-työtä pakolaisten auttamiseksi. Moskovan Pyhän Kirillin ja Methodioksen seurakunta tekee paljon lähetystyötä juutalaisten parissa. Shekinon kaupungissa uskovat pitävät raamatuntutunteja ongelma- nuorten opistossa. Nizhni Novgorodissa kehitetään musiikkitoimintaa ja seurakunnan kirkkoherralla on mahdollisuus

Suurin osa Moskovan rovastikunnan työntekijöistä on "teltantekijöitä", jotka hoitavat seurakuntia palkatta. Elantonsa he saavat muista töistä.

saarnata kaupungin korkeakouluissa.

Mistä löytyisi ystäviä?

Rovastikuntaamme nimitettiin ennen ”venäjänkieliseksi”, koska seurakunnilla ei käytännössä ollut luterilaisia juuria eli yhteyksiä kansallisuuksiin, jotka olivat tunnustukseltaan luterilaisia Venäjällä. Seurakuntalaiseksi on tultu lähetystyön kautta, ei suvun perinteen mukaan.

Seurakunnissamme on hyvin vähän inkeriläisiä ja seurakuntalaisemme eivät osaa suomea. Siksi meillä ei juuri ole yhteyksiä Suomeen. Vain yhdellä rovastikuntamme seurakunnalla, Rzevillä, on

Rovastikunnat tutuiksi

Rekisteröidyt seurakunnat:

- Moskova (Pyhän Kolminaisuuden seurakunta)
- Rzhev (Pyhän Luukkaan seurakunta)
- Tver (Kristus Vapahtajan seurakunta)
- Velikie Luki (Pyhän Markuksen seurakunta)
- Nizhni Novgorod

Rekisteröimättömät uskonnolliset ryhmät:

- Moskova (Pyhän Kirillin ja Methodioksen seurakunta)
- Shekino (Kristuksen syntymän seurakunta)
- Bogorodetsk

Pastori Igor Alisov tekee lyhyitä hengellisiä video-ohjelmia Internetiin.

Pieni kirkko pääkaupungin sydämessä toivottaa vieraat tervetulleeksi

Puolen tunnin päässä Moskovan keskustasta on muurein ympäröity vanha Vvedenskin hautausmaa. Portista avautuu vihreä puisto ja rinta rinnan lepäävät luterilaisten, ortodoksien ja katolisten hautausmaamerkit. Keskikäytävän päässä Inkerin kirkon seurakunta kokoontuu sunnuntaisin kauniiseen Pyhän Kolminaisuuden kirkkoon jumalanpalvelukseen.

Andrei ja Anastasia Jurtajev palvelevat vapaa-aikanaan Pyhän Kolminaisuuden seurakuntaa.

Suinauskappelin toimineen rakennuksen suunnitteli arkkitehti Rudanski ja rakennus valmistui vuonna 1912. Neuvostoaikana se toimi hautausmaaston ja hautakiviverstaana. Rakennus oli erittäin huonossa kunnossa, kun kaupunki luovutti sen seurakunnalle vuonna 1993. Säännölliset jumalanpalvelukset alkoivat vuoden 1995 alusta. Ensimmäisenä pastorina palveli **Oleg Sevastjanov**.

Restaurointi alkoi Suomesta yksityiseltä henkilöltä saadun 100 000 markan lahjoituksen turvin. Lisätukeksi tulivat Kirkon Ulkomaanapu ja Oulun hiippakunta. Piispa **Eero Huovinen** ja pastori **Sergei Preiman** vihkivät rakennuksen 12. syyskuuta 1999.

Pastorin tie seurakuntaan

- Jumalanpalvelus ja pyhä ehtoollinen ovat seurakunnallisen elämän huipentuma. Mikään ei voi tuoda suurempaa hyötyä, kuin osallistuminen yhteiseen palvelukseen kirkossa, sanoo nykyinen kirkkoherra **Igor Alisov**.

Alisovin oma uskontie alkoi vuonna 1992 evankelistasta **Kalevi Lehtisen** tilaisuudesta.

- Vuodesta 1996 lähtien aloin käydä Pyhän Kolminaisuuden seurakunnassa. Vedin lapsille pyhäkoulua ja työskentelin nuorten kanssa. Vuonna 1997 pääsin Teologiseen seminaariin Kelttoon. Kaksi vuotta myöhemmin piispa **Aarre Kuukauppi** vihki minut pastoriksi Pyhän Kolminaisuuden seurakuntaan. Vuodesta 2001 lähtien olen palvellut kirkkoherrana.

Toimiva seurakunta

Igor Alisov saa palveluksestaan pienen korvauksen seurakunnalta. Varsinaisen päivätyönsä hän tekee työnjohtotehtävissä pakkauksia tuottavassa tehtaassa. Toisena pappina seurakuntaa palvelee **Andrei Jurtajev** oman työnsä ohessa. Vaimo, **Anastasia Jurtajeva**, pitää pyhäkoulua.

Diakoniatyötä johtaa vuosien kokeumuksella **Nina Jurtajeva** ohjeenaan sanat: "Lähimmäisen rakkautta ei voi

olla ilman konkreettista apua ja syvää myötätuntoa."

Jumalanpalveluksissa käy noin 35 seurakuntalaista ja juhlapyhinä sata henkeä, jopa enemmänkin. Kaksi kertaa kuukaudessa pitää oppitunteja Vanhasta testamentista Moskovan yliopistosta valmistunut **Nikolai Blohin**. Internetissä voi tutustua tuntien aiheisiin ja kommentoida niitä.

Viime vuonna seurakunnassa alkoi kehittyä uusi toimintamuoto, videovankeliointi. Kirkkoherra Alisov on innostunut tekemään hengellisistä aiheista taidokkaita videoklippejä Internetiin.

Seurakunta toivottaa kaikki vieraattervetulleiksi tutustumaan pääkaupunkiin ja omaan Pyhän Kolminaisuuden kirkkoonsa. Majoitustilaa on tarjolla 14 hengelle seurakuntatalossa, joka sijaitsee hautausmaan toisen sisäänkäynnin vieressä.

Teksti: Anna Alisova/ KP

Suomennos: Merja ja Kari Karjalainen

Kuvat: Kristiina Paananen

Rovastikunnat tutuiksi

Lankakerä ja puikot

Synnyin työläisperheeseen vuonna 1932. Asuimme Pietarhovissa. Isäni Grigori Fjodorov oli ortodoksi, äitini Anna Haltsonen luterilainen. Sisareni Liza syntyi vuonna 1925 ja hänet kastettiin ortodoksisessa kirkossa. Kirkon vainoaminen oli alkanut jo ennen syntymääni, joten minua ei kastettu.

Saksalaiset valtasivat paikkakuntamme syyskuussa 1941 ja siviiliväestö passitettiin keskitysleiriin Viroon. Päädyimme Klogan leiriin, joka tuli kuuluisaksi siitä, että siellä tehtiin lääketieteellisiä kokeita tyttöjen ja hedelmällisyyssiässä olleiden nuorten naisten sterilisoimiseksi pillereiden ja ruiskujen avulla.

Aikuiset työskentelivät fosforitehtaan kaivoksilla. Vain työtä tekeviä ruokittiin, vanhukset ja lapset kuolivat. Yksi lapsi kymmenestä selvisi. Äiti teki kaikkensa, jotta minut kastettaisiin. Antamalla kihlasormuksensa hän sai suostutelluksi vartijan viemään meidät luterilaiseen kirkkoon, jossa minut kastettiin. Kuukautta myöhemmin äiti kuoli.

Kutomisen taito Suomesta

Keväällä 1943 meidät kuljetettiin Suomeen, jossa perheemme päätyi maatilalle. Velvollisuksiini kuului vahtia isäntäperheen **Toivo**-poikaa. Minun piti kanniskella häntä, vaikka olimme miltei yhtä painavia. Tämän seurauksena sain mm. sydänvian, nivelreuman ja munuaisen siirtymän.

Talossa oli työssä suomalainen mies vaimonsa kanssa. Nainen opetti minut kutomaan puikoilla. Hän sanoi, että rikasta minusta ei koskaan tule, mutta takapuoli paljaana en myöskään tule kulkemaan, jos opin kutomaan. Kiitän hänen opetustaan: rikkaaksi en ole tullut, mutta taitoni kutoa on ollut monessa tarpeen.

Isäntäväki kävi kirkossa sunnuntaisin ja otti mukaan vuorotellen minut ja sisareni. Kirkkomatkat olivat juhlaa. Rukoulin kirkossa vimmatusti. Valitin lapsekkaasti Jumalalle siitä, että selkääni särkee ja jalat ovat aina märät. Pyysin Kaikkivaltiasta antamaan minulle voimia olla sairastumatta.

Moskova tarjoaa kodin

Isä sairastui keskitysleirillä ja kuoli keuhkotautilla 1944 Suomessa. Tammikuussa 1945 palasimme junalla Neuvostoliittoon. Sisäkon passiin kirjoitettiin 58. pykälä – isäntämaahan vihollinen.

Saimme yhteyden Moskovassa asuvaan sukulaiseen. **Pjotr Shitnikov** oli entinen sotajournalisti, joka oli ollut vuosia sotilasairaalassa. Hän totesi, ettei pysty ruokkimaan kahta orpoa: "Tuokaa nuorempi, vanhempaa sisarta autan toisella tavalla."

Pjotr Shitnikov ymmärsi, etten voi ansaita elantoani ruumiillisella työllä, siksi hän kiinnitti paljon huomiota koulutukseeni. Pääsin 1953 opiskelemaan Moskovan yliopistoon journalistiikaksi.

Vuonna 1957 Shitnikov kuoli, minkä jälkeen tuli kirje: minut haluttiin erottaa yliopistosta taustani takia, etten häpäise yliopiston historiallisia seiniä. Kirjoitin Kremltiin Nikita Hrushtsheville. Sain jatkaa opintojani, mutta häpeäleima jäi ja "kansan viholliselta" oli tie suljettu lehtityöhön.

Elämäni vaikeimpana hetkenä naapuri antoi minulle Raamatun ja sanoi, että Pjotr Shitnikovin muistoksi minun täytyy olla sitkeä ja muistaa, kuinka paljon hän uhraisi voimia kasvatukseksi.

Aikuiselämän vaiheet

Vuonna 1960 menin naimisiin ja synnytin terveen tytön 1961. Raskausaika oli erittäin vaikea keskitysleirikokemusten takia. Minulle ei annettu lupaa synnyttää, mutta rukoulin ja Kaikkivaltias kuuli rukoukseni.

Kerran vuodessa sotavuosien uhrin tapaukset toisiaan. Eräessä tapaamisessa oli noin 500 sellaista, joille tehtiin kokeita keskitysleirillä. Vain minulla ja sisarellani oli lapsia, mutta sisareni lapset kuolivat varhain.

Työtä tein postitoimistossa ja pankissa, josta jäin eläkkeelle 1995. Vuonna 1994 minusta tuli evankelis-luterilaisen Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan jäsen. Julkaisemme pientä "Pyhä Kolminaisuus" -lehteä, jonka tekemisessä opastan. Lastenkoteihin olen välittänyt humanitaarista apua.

Puikkoni ovat olleet käytössä kaikki nämä vuodet. Olen saanut kutoa lahjoja työtovereille, naapureille, ystäville, tutuille ja nyt lastenkodin lapsille.

Teksti: Raisa Plotnikova, Moskovan Pyhän Kolminaisuuden seurakunta
Suomennos: Merja ja Kari Karjalainen
Kuva: Igor Alisov

Nizhni Novgorodissa asuvat Ksenija ja Roman Turenko löysivät hengellisen kotinsa luterilaisuudesta.

Ksenija ja Roman Turenko

iloitsevat luterilaisesta jumalanpalveluksesta

Tie seurakuntaan voi joskus olla mutkainen. Pie-
nen Antonina -tytön vanhemmat, Ksenija ja Roman
Turenko, löysivät aikansa etsittyään paikkansa
luterilaisesta seurakunnasta Nizhni Novgorodin
kaupungissa. Pariskuntaan tekivät vaikutuksen
luterilaisen jumalanpalveluksen elementit.

Ksenija ja Roman Turenko ovat opiskelleet samassa vieraiden kielten instituutissa Nizhni Novgorodissa. Roman tosin valmistui joitakin vuosia ennen Ksenijaa. Nuoret tapasivat toisensa ensimmäisen kerran vuonna 2000 protestanttisen vapaan seurakunnan tilaisuudessa. Tapaaminen johti myöhemmin seurusteluun ja häitä vietettiin syksyllä 2003.

Turenkot tekivät kierroksen vapaissa seurakunnissa, kunnes päätyivät luterilai-

seen kirkkoon. Vähitellen he ovat tutustuneet enemmän luterilaiseen teologiaan ja heistä on tullut Nizhni Novgorodin seurakunnan aktiivisia jäseniä.

Jumala kutsuu Ksenijaa

Vanhemmat olivat ateisteja, mutta isoäiti vei 12-vuotiaan Ksenijan ja hänen veljensä kastettavaksi. Ksenija muistaa saaneensa lapsena lastenraamatun, mutta kristillistä kasvatusta ei sen enempää.

ja koki rauhoittuvansa siellä. Erään kerran opiskelutoveri pyysi Ksenijaa avukseen tulkkamaan amerikkalaisryhmää.

- Amerikkalaiset olivat ”Palomiehet ja poliisit Kristuksen puolesta” -järjestön edustajia. Sinä iltana, kun menin tilaisuuteen, oli heidän viimeinen konserttinsa. Jo harmaantuneen pasturin evankelioiva puhe kolahti minuun ja sain tuona iltana ottaa vastaan pelastuksen, Ksenija kertoo.

Roman suostuu sovintoon Jumalan kanssa

Jumala lähestyi Romania monta kertaa lähettämällä eri ihmisiä hänen tykönsä. Ensimmäinen kerta tapahtui vuonna 1990 Moskovassa McDonald’sissa. Evankeliointimatalla ollut amerikkalainen nuorimies antoi Romanille traktatit ja Uuden testamentin. Kielen opiskelijana Romania kiinnosti keskustella englanniksi, mutta saamastaan kirjasta hän ei perustanut.

Sitten instituutissa vieraili amerikkalainen pastori.

- Minusta oli mielenkiintoista keskustella hänen kanssaan, mutta edelleenkin en ollut valmis ottamaan vastaan sitä sanomaa, josta hän puhui.

Myöhemmin pastori kutsui Romanin Hollantiin kansainvälisen opiskelijajärjestön pääsiäiskonferenssiin keväällä 1991. Koolla oli kristittyjä opiskelijoita Euroopan eri maista.

- Tunsin siinä vaiheessa jo kovasti vetoa hengellisiä asioita kohtaan, mutta minulta puuttui vielä sydämen usko. Samana keväänä tutustuin Nizhni Novgorodissa paikallisiin uskoviin ja niin lopulta sain vastaanottaa Jeesuksen omana Vapahtajanani, Roman kertoo.

Seurakunnasta toiseen

Roman löysi paikkansa aluksi karismaattisesta seurakunnasta. Myöhemmin yhdessä Ksenijan kanssa hän on ehtinyt tutustua moneen Nizhni Novgorodin protestanttiseen seurakuntaan. Jotain on tun-

tunut kuitenkin puuttuvan.

- Luterilaisuudesta tiesin lähinnä sellaisen kirkkokunnan olemassaolon, mutta en tiennyt, että luterilainen kirkko toimii myös Venäjällä. 1990-luvun alkupuolella olin käynyt muutamien ulkomaalaisten ystäväni kanssa luterilaisessa jumalanpalveluksessa Ruotsin Moskovassa konsulaatin kappelissa. Näin siellä paljon yh-

Turenkojen perheen elämän perustus on uskossa Kristukseen. Antonina-tytär liitettiin kasteessa seurakunnan yhteyteen joulukuussa 2010. Vasemmalla isoäiti Florida.

denmukaisuutta ortodoksisuuteen ja se kaikki tuntui silloin liian muodolliselta, Roman muistelee.

Keväällä 2009 Ksenija oli käymässä

- Tunsin siinä vaiheessa jo kovasti vetoa hengellisiä asioita kohtaan, mutta minulta puuttui vielä sydämen usko.

Pietarissa ja poikkesi siellä kaupungin keskustassa sijaitsevaan Pyhän Marian kirkkoon.

- Roman oli samaan aikaan kuullut eräältä tuttavalta, että Nizhni Novgorodissa toimii luterilainen seurakunta. Tuttava oli kutsunut häntä seurakunnassa pidettävälle luennolle, Ksenija hämmastelee yhä näiden kahden tapahtuman osu- mista päällekkäin.

- Aloimme etsiä Internetin kautta lisää tietoa luterilaisuudesta Venäjällä. Inkerin kirkon kotisivuilta löytyi puhelinnumero, johon soitin. Pasturin vaimo kertoi, mil-

Rovastikunnat tutuiksi

loin on jumalanpalvelus ja toivotti meidät tervetulleeksi. Internetistä löysimme myös Lutherin katekismuksen ja aloimme tutkia sitä. Sieltä nousi esille erityisesti lain ja evankeliumin tasapaino.

Syvällinen jumalanpalvelus

Jumalanpalvelus oli uusi kokemus. Liturgia, virret, sisällöltään rikas saarna ja jumalanpalveluksen jälkeen pidetty konsertti tekivät Turenkoihin vaikutuksen. Kirkkomatkasta tuli joka viikkoinen tapahtuma, johon pian osallistui myös Romanin äiti **Florida**.

Pastori **Jaroslav Boitschenko** ehdotti Ksenijalle ja Romanille osallistumista rippikouluun. Myöhemmin myös Florida liittyi joukkoon. Kaikki kolme vakuutuivat, että luterilainen opetus on sitä, mitä he ovat kaivanneet. Ksenija ja Roman konfirmoitiin kesäkuussa 2009 ja Florida syyskuussa.

Vapaakirkollisen spontaaniisuuden jälkeen Turenkot ihastelivat sitä, että luterilaisten saarnat olivat hyvin valmisteltuja, yksinkertaisia ja syväisiä. Heille oli uutta, että jokaisessa jumalanpalveluksessa luetaan sekä Vanhaa että Uutta testamenttia.

- Myös liturgiassa näen nyt syvä- lisyyttä, jota en ymmärtänyt ensimmäisellä vierailullani luterilaiseen jumalanpalvelukseen Moskovassa, Roman sanoo.

- Meille on tärkeää se, että luterilaisuuteen kuuluu oppi sakramenteista ja että ehtoolliseen suhtaudutaan vakavasti. Tässä luterilaisuus eroaa muista protestanttisista kirkkoista, Ksenija lisää.

Uskon antama perustus on tärkeä Turenkon perheen elämässä. Minkälaisia terveisitä he haluavat lähettää suomalaisille?

- Tämän maailman huolet ja murheet vievät meidät monesti sivuun tärkeimmästä. Älkää jättäkö isienne uskoa. Pysykää totuudessa.

Teksti: Miina Viitanen, Vie Sanoma 1/2010

Kuvat: Miina Viitanen (iso kuva), Jaroslav Boitschenko (pienet kuvat)

Jumala antaa sen mitä tarvitaan

Hengellisen etsintänsä yhteydessä Velikie Lukissa asuva Jevgeni Kurbatov aloitti kirjeenvaihdon vuonna 1996 Inkerin kirkon pastorin, Sergei Preimanin, kanssa. Luterilaisesta uskosta kiinnostuneista muodostui kaupunkiin ryhmä ja keväällä 1999 ryhmä liitettiin Inkerin kirkkoon.

Heinäkuussa 1999 Nivni Novgorodin silloinen pastori Aleksandr Prilutskij konfirmoi yksitoista ihmistä, joista tuli Velikie Lukin seurakunnan alku. Ensimmäisiä ehtoollisjumalanpalveluksia toimittivat Sergei Preiman ja Valeri Antipov Rzevistä.

Rukouspiiriä ja sanajumalanpalveluksia pitivät Valeri Ivanov ja Gennadi Shelkunov ensin puusepänverstaan tiloissa, myöhemmin musiikkikoulun salissa. Seurakunta rekisteröitiin helmikuussa 2000. Samana vuonna se hankki Missouri-synodin avulla vanhan asuintalon, joka muutettiin kirkoksi rakentamalla katolle torni risteineen.

Toiminta vakiintuu

Ivanov vihittiin Teologisen Instituutin teologisen peruskurssin jälkeen diakoniksi ja Shelkunov siunattiin katekeetaksi. Säännölliset messut, raamattutunnit ja lapsityö alkoivat.

Ivanov muutti Bashkiriaan 2007. Jev-

geni Kurbatov hoiti jumalanpalveluksia aluksi katekeettana, sitten diakonina. Vuodesta 2009 lähtien hän on toiminut seurakunnan kirkkoherrana. Aktiivista seurakuntatyötä tekevät lapsityöhön suuntautuneet katekeetta Vladimir Maskalov ja hänen vaimonsa Jelena Maskalova.

Työntekijät palvelevat seurakuntaa oman päivätyönsä ohessa. Sunnuntaisin he hoitavat jumalanpalvelukset ja keski-
viikkoisin työn jälkeen tekevät kotikäyntejä tai tapaavat seurakuntalaisia kirkolla.

Teksti: Diakoni Jevgeni Kurbatov – Pyhän Markuksen kirkkoherra Suomennos: Hanna Suopajarvi

Seurakunta jolla on unelma

Seinäjoella on jo vuodesta 1968 ollut venäläinen ystävyyskaupunki Velikie Luki, joka sijaitsee Pihkovan alueella. Kaupungissa asuu noin 100 000 henkeä, joiden joukossa kolmisenkymmentä luterilaisen seurakunnan jäsentä. Kävimme tapaamassa heitä viime syksynä ja oppimassa itse jotain.

Valentina Spiridonovan lapsuuden haave nukesta on toteutunut. Kuva: Markku Ylinen

Sota on vyörynyt kaupungin yli monesti. Viime sodassa Velikie Lukiin jäi vain muutama ehjä rakennus, niinpä kaikki on rakennettu uudelleen sodan jälkeen. Sodan pitkä varjo tuli jatkuvasti esiin, kun ihmiset kertoivat omasta tai vanhempiensa elämästä.

Vierailimme seurakunnassa aktiivisesti toimivan **Valentina Spiridonovan** kodissa. Hänellä on asunnossaan yli 2600 nuken kokoelma, jolla hän on päässyt jopa Venäjän Guinnessin ennätysten kirjaan. Valentina kertoi olleensa lapsena Leningradin piirityksessä. Hän säilyi hengissä, koska isovanhemmat antoivat leipäannoksensa hänelle.

Kun isovanhemmat olivat kuolleet, vanhemmat jakoivat yhä pienemmäksi käyneet leipäannoksensa ainoan lapsensa kanssa. Vanhempien kuoltua Valentina evakuoitiin Leningradista. Pommi-suojassa hänellä oli ollut turvana pieni nukke ja silloin tyttö oli päättänyt: ”Jos selviän elävänä, aikuisena hankin niin monta nukkea kuin pystyn.” Kokoelmaa ovat kartuttaneet myös Valentinan lapset ja lastenlapset sekä ystävät.

Vaikuttava jumalanpalvelus

Sunnuntaina kokoonnuimme yhteiseen messuun. Kirkossa oli noin neljäkym-

mentä henkeä, ilahduttavasti kaikenikäisiä, nuorin kolmen kuukauden ikäinen vauva. Enempää ei kirkkoon olisi mahtunutkaan.

Messu oli harras ja arvokas. Diakoni **Jevgeni Kurbatovin** saarna oli huolellisesti valmistettu, selkeää Sanan selitystä päivän tekstin pohjalta. Katekeetta **Vladimir Mashlakov** avusti messussa. Syn-
nintunnustuksen ja Isä-meidän rukouksen ajaksi koko seurakunta polvistui.

Nykyisin puhutaan moniäänisestä kirkosta. Sanonnalle tuli aivan uusi merkitys Velikie Lukin messussa. Virret veisattiin ilman kanttoria ja säestystä. Jokainen lauloi sillä äänellä, jonka Luoja oli suonut, voimakkaasti ja hartaana.

Kiitollisuus vapaudesta

Seurakunta ei saa mitään säännöllistä ulkopuolista avustusta. Suomen esikois-
lestadiolaiset ystävät ovat käyneet toisinaan seurakunnassa ja Amerikan luterilaiset ovat avustaneet seurakuntaa kirkon kattoremontissa. Seinäjoen seurakunnasta oli vierailtu ennen meitä kahdesti.

Kirkko on talvisin kylmä, sillä ainoa lämmön lähde on puulämmitteinen uuni. Seurakunnalla on unelma: Se haluaisi saada kirkon lämpimäksi ja laajentaa sitä niin, että olisi tilat lapsi- ja nuorisotyölle.

Ulkonaisesti vaatimattomista oloista huolimatta seurakunnan vastuunkantajat olivat tyytyväisiä. He sanoivat luottavansa siihen, että Jumala antaa sen mitä tarvitaan. Lahjoituksena oli saatu kauniisti veistetty alttarikaide ja diakoni oli itse maalannut alttaritaulun, joka kuvasi hyvää paimenta.

Lähetystyötä seurakunta tekee kutsu-
malla ihmisiä kirkkoon ja tukemalla kollehdien Inkerin kirkon lähetystyötä. Jumalanpalvelusten yhteydessä on vietetty juhlia, mm. sadonkorjuun kiitosjuhlia ja lasten joulujuhlia.

Vierailu Velikie Lukissa opetti jälleen kerran sitä, kuinka Jumala tekee ihmeellisellä tavalla työtään. Puhuttelevinta pienessä vaatimattomassa kirkossa oli seurakuntalaisten tyytyväisyys ja ilo siitä, että he saavat vapaasti kokoontua Jumalan sanan ääreen.

Teksti: Jukka Tuppurainen – Johtava kappalainen, Ylistaron kappeliseurakunta

Velikie Lukin kaupungin luterilaisuuden varhaista historiaa

Moskovan patriarkaatin kustantamon julkaisusarjasta ”Teologisia julkaisuja” nro 27 löytyy seuraava asiakirja sivulta 211:

...skeemamunkki Simeon kertoi: Velikie Lukin kaupunkia rangaistiin etenkin siitä, että tässä kaupungissa vuonna 1698 Velikie Lukin asukkaiden ja streletsien joukossa nousi kapina itse hallitsijaa vastaan ja siitä, että täältä lähdettiin kohti Moskovaa tarkoituksena lyödä muukalaiset, luopua vieraalla maalla elelevästä hallitsijasta Pietari Suuresta ja nostaa valtaistuimelle tsaaritar Sofia... Rangaistus tästä oli valtava: paitsi että Veliki Novgorodin ja Velikie Lukin pyhä, keisarillinen valtaistuin lakkautettiin, myös Lukin kaupunki poistettiin Novgorodin maista ja liitettiin siihen alueeseen, jonka nimeä venäläisen on täysin mahdollista edes lausua: Inkerinmaahan.

Tiedot on koonnut Velikie Lukin ja Pietarin arkistoista historian- ja kotiseudun tutkija Stanislav Petrov, joka on Pyhän Markuksen seurakunnan jäsen.

Rukoushuoneesta urheilutaloksi

- 1879 saatiin ensimmäinen luterilaisten kristittyjen rukoushuone.

- 1885 siunattiin käyttöön kirkko, joka oli rakennettu latvialaisen seurakunnan varoilla. Kirkkoa käyttivät myös virolaiset, saksalaiset ja suomalaiset.

- 1897 väestölaskennan mukaan Velikie Lukin piirissä asui 1430 luterilaista, itse kaupungissa 161 luterilaista.

- Aluksi Velikie Lukin kristityistä piti hengellisesti huolta Pihkovan Pyhän Jaakobin seurakunta.

- 1889 Velikie Lukiin muodostettiin Toropetsin kaupunkiin perustetun seurakunnan kappeliseurakunta.

- 1912 kirkkorakennukseen rakennettiin torni risteineen. 1914 rakennuksen muut osat peruskorjattiin.

- 1920–21 kirkko muutettiin klubiksi.

- Toisen maailmansodan jälkeen tiloissa käytiin sotarikosoikeudenkäyntiä. Myöhemmin rakennus muutettiin elokuvateatteri Popedaksi.

- 1960-luvun puolivälissä tilat korjattiin liikuntasaliksi, jossa tähän päivään saakka on toiminut urheilutalo Tšaika.

Inkerin kirkon hengellinen kesäjuhla Kupanitsassa 4.-5.8.2012

Lisätietoja:
Pastori Ivan Laptev
puh. +7 911 225 0604
bodrstvuy@mail.ru

Sydämellinen kiitos Lauralle!

Lämpimästi tervetuloa Philippe!

Inkerin kirkko kiittää lämpimästi **Laura Ainalia**, joka on kaksi vuotta taittanut suomenkielisiä lehteämme oman työnsä ohessa, uskollisesti ja palkatta. Päästämme Lauran nyt keskittymään muihin haasteisiinsa ja toivotamme hänelle hyvän Jumalan johdatusta ja siunausta!

Lauran tilalle saimme **Philippe Gueissaz'n**, joka on taittanut käsillä olevan lehden. Otamme hänet iloitte mukaan joukkoomme ja toivomme hänelle innoittavia, antoisia hetkiä uurastuksessaan lehtemme parissa!

Herra, meidän Jumalamme, ole lempeä meille, anna töillemme menestys, siunaa kättemme työt.

Ps. 90:17

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2012 alusta kestopäilyksena 19,95 e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25 e)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseen: _____

INKERIN
KIRKKO
1/81/2012

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija

Inkerin evlut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2600
Rek.numero: 77-9428

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa.
Ilmestymispäivät vuonna 2012:
19.3., 14.6., 3.10., 13.12.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle 6 viikkoa ennen
ilmestymistä.

Toimituksen osoite

Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite

Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat

Suomeen ja Venäjälle:

Kestotilaus 19,95 e, vuositilaus 20,95 e.
Tilaus muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25 e. Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset

Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi

Kuva: Lasse Kuukauppi

Välähdyksiä Venäjältä

Kolumni Venäjästä ja venäläisyydestä

Voitonpäivä

Punainen tori on täytynyt säntillisessä järjestyksessä seisovista Venäjän armeijan sotilaista. Torin laidoilla erityisillä lavoilla istuu toisen maailmansodan - tai suuren isänmaallisen sodan, kuten nimitys Venäjällä kuuluu - veteraaneja ja maan ylintä johtoa. Joka vuotista voitonpäivän paraattia on harjoiteltu ahkerasti, ja tuloksena on upea näyttös maalla ja ilmassa: sotilaat marssivat soittokunnan tahdittaessa juhluvaa ”jalat suorana ja mahdollisimman ylös” -marssiaan, joka meistä suomalaisista on aina vaikuttanut luonnottomalta. Raskas kalusto, panssarit, tykit ja ohjukset vyöryvät torin poikki, ja hävittäjäkoneet suorittavat ylilennon. Venäjä näyttää mahtinsa niin omalle kansalleen kuin mahdollisille vihollisille. Meidän kanssamme ei leikitellä. Ulkomaalaisesta juhlinta tuntuikin sotaisalta.

Toinen maailmansota päättyi 8. toukokuuta 1945 Saksan antautumiseen. Neuvostoliiton aikavyöhykkeillä oli tuolloin jo siirrytty seuraavan vuorokauden puolelle. Tämän vuoksi voittoa Hitlerin Saksasta juhlintaan Venäjällä päivää myöhemmin kuin esimerkiksi Tshekin tasavallassa tai Ranskassa. Missään muualla voitonpäivä ei ole saavuttanut sellaisia mittasuhteita kuin Venäjällä. Viimeisen vuosi-

kymmenen aikana tämä juhla on mielipidemittausten mukaan kasvattanut arvostustaan kaikkien ikäryhmien keskuudessa. Voitonpäivää pidetään uudenvuoden jälkeen tärkeimpänä juhlena.

Huolimatta voitonpäivän militantista luonteesta toukokuu juhlineen on Venäjällä kevyttä ilon ja toivon aikaa. Kaupungit siistiytyvät hyvissä ajoin, osin talkoovoimin. Katujen ylle pingotetaan banderolleja ja Venäjän lipun värejä toistavia viirejä.

Voitonpäivä on kansallinen vapaapäivä. Tavallisesti työpäiviä tehdään sisään niin, että ympäröivät päivät saadaan myös vapaiksi. Kansan on saatava nauttia juhla-juomansa rauhassa! Päivän ohjelmaan kuuluu joka puolella maata paraati, veteraanien onnittelu sekä kukkien laskeeminen tärkeimmille sotamuistomerkeille. Juhlimisen ja kaupungilla pasteeraamisen sijaan monet noudattavat horroksesta heränneen mullan kutsua ja laittavat kasvi- maansa alulle.

Sodan voittaja on aina myös häviäjä. Lähes jokaisella venäläisellä – kuten suomalaisellakin – on suvussaan oma sotatarinansa ja menetyksensä. Voiton ohella myös sodan kärsimyksiä ja kymmenien miljoonien ihmisten kuolemaa pidetään

mielissä. Televisiokanavat suoltavat päivätolkulla sotadokumentteja ja -elokuvia. Monet pitävät näkyvällä paikalla Pyhän Yrjön kunniamerkistä kopioitua musta-oranssi -raidallista nauhaa. Sen värit kuvastavat savua ja liekkejä, sotilaan elämän todellisuutta. Kadunvarsien kyltit julistavat: ”Ikuinen muisto”, ”Ketään ei ole unohdettu, mitään ei ole unohdettu”. Kuinka voitaisiinkaan!

Inkeriläiset kärsivät toisesta maailmansodasta omalla erityisellä tavallaan. He olivat kuin puun ja kuoren välissä – toisaalta suomalaisia, toisaalta venäläisiä – vihollisia niin siellä kuin täällä. Inkerin kirkko menetti useita kirkkorakennuksia sotatoimien seurauksena ja seurakuntalaisia lähetettiin Siperiaan.

Niin inkeriläisen kuin tavallisen venäläisenkin on syytä olla kiitollinen ennen kaikkea Jumalalle sodan päättymisestä. Inkerin kansan kärsimykset eivät loppuneet ensimmäiseen voitonpäivään. Kaiken keskellä tämä sitkeä kansa silti säilytti uskon hyvään Jumalaan ja luottamukseen Hänen Sanaansa.

Teksti: Anu Saari – Lähetystyöntekijä, Omskin seurakunta

Kuvat: Kristiina Paananen

Anu Saari osallistuu naistenpiiriin kotoaan tietokoneen välityksellä.

Kuva Maria Holma

Siperian rovastikunnassa eri seurakuntien paimenet -pastorit, diakonit ja katekeetat - ovat kokoontuneet joka viikko neuvotteluun tietokonepuhelin välityksellä jo viitisen vuotta. Paimenet ovat käyneet yhdessä läpi seuraavan pyhän tekstin ja saaneet näin konkreettista apua työhönsä. Yhteinen esirukous on ollut tärkeää.

Rukousyhteyttä tuhansien kilometrien takaa

Myös paimenten vaimoista monet tekevät palvelutyötä seurakunnassa mm. pitämällä pyhäkoulua. Moni papinrouva on kaihannut mahdollisuutta jakaa kuulumisia ja kokemuksia uskovien sisarten kesken. Nuorissa seurakunnissa tätä mahdollisuutta ei aina ole. Niinpä tänä keväänä käyntiin polkaistu papinvaimojen Skype-kokous tietokoneen välityksellä on tullut tarpeeseen. Lyhyessä ajassa siitä on tullut tärkeä, joka viikkoinen latauspaikka.

- Olin jo vuosia toivonut tällaisen piirin perustamista. Lopulta aloin itse toimia: soittelin tuntemilleni papinrouville, ja sainme sovittua kaikille mieluisan ajankohdan. Minulle Skype-piiri merkitsee hengellistä tukea. Lisäksi haluan mielelläni kuunnella toisia ja oppia heiltä uutta, kertoo **Antonina Lutshagova** Karatuzasta.

Naistenpiiri alkaa kuulumisten kertomisella. On kiva kuulla, miten vaikkapa Ulan-Uden seurakunnan pääsiäisjuhlat menivät.

Sitten siirrytään lukemaan Jumalan Sanaa raamatunlukuoppaan avulla. Raamatun paikat luetaan ääneen vuorotellen, kuten perinteisessä raamattupiirissäkin usein tehdään. Sitten yksi lukee selityksen ja tämän jälkeen tekstit käydään yhdessä läpi. On hyvä, kun voi kysellä mieltä askarruttavista paikoista ja kuulla toisten mielipiteet.

Lopuksi jokaisen seurakunnan ja myös henkilökohtaiset rukousaiheet kirjataan ylös. Ne kannetaan Taivaan Isän eteen esirukouksena. Piiriläiset ovat saaneet huomata, miten voimakas on yhteinen rukous. Saadut rukousvastaukset ovat vahvistaneet itse kunkin uskoa.

- Jos kohotat yhden käden, se on heikko. Mutta kun monta käsiparia nousee ylös, niissä on jo voimaa, vertaa Antonina.

Teksti: Anu Saari - Lähetystyöntekijä, Omskin seurakunta